

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/76/2023
Identifikačné číslo spisu:	6119211108
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6119211108.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bratislava - Ružinov, Bajkalská 30, IČO: 31335004, zastúpenej KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária s.r.o., Banská Bystrica, Skuteckého 6, IČO: 36851574, proti žalovanému O. T., narodenému XX. V. XXXX, H., A. XXXX/X, zastúpenému advokátom JUDr. Pavel Vöröšváry, Topoľčany, Škultétyho 7, IČO: 41779592, o zaplatenie 13.420,08 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 10. novembra 2022 č. k. 7CoCsp/8/2022-228, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudok Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) z 15. októbra 2020 č. k. 11Csp/79/2019-162 o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 13.420,08 eura s príslušenstvom a priznaní žalobcovi voči žalovanému nároku na náhradu trov konania v plnom rozsahu; potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie s tým, že žalobcu zaviazal k úhrade spoločne a nerozdielne s N. A., narodenou XX. M. XXXX, bytom S. č. XXX spolu, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti o nároku na náhradu trov konania a žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil tým, že strany sporu uzatvorili zmluvu o stavebnom sporení č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bola uzatvorená Zmluva o medziúvere č. XXXXXXXXX, v súlade s ktorou poskytol žalobca žalovanej 1/ N. A. medziúver vo výške 16.132,60 eura a to v súlade s čl. II. Časť Medziúver zmluvy o úvere, podľa ktorého sa poplatok za spracovanie úveru vo výške 116,10 eura, ako aj poplatok za blankozmenku vo výške 16,50 eura zúčtovali pri prvom poukázaní

finančných prostriedkov medziúveru tak, že celková výška poukazovaných finančných prostriedkov medziúveru bola znížená o výšku týchto poplatkov, a to na sumu 16.132,60 eura. Žalovaná 1/ vystupovala v uvedenej zmluve ako dlžníčka a žalovaný 2/ prevzal na seba záväzok z ručenia uspokojiť pohľadávku žalobcu v plnej výške, ak dlžník neplní záväzok zo zmluvy úvere. Žalovaná 1/ porušila zmluvne dohodnuté podmienky a medziúver prestala riadne a včas splácať. Následne žalobca 20. októbra 2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť zostatku medziúveru. Prvoinštančný súd konštatoval, že žalobca odvodzuje svoj nárok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a úverový vzťah zmluvných strán posudzoval ako záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ako aj podľa citovaných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná. Je nepochybné, že zmluva o úvere, uzatvorená medzi stranami dňa 06. augusta 2010 je spotrebiteľskou zmluvou. Pôvodne žalovaná v 1. rade N. A. nesplácala úver riadne a včas a žalobca zostatok pohľadávky vyčíslil na 13.420,08 eura. Preskúmaním predmetných zmlúv súd zistil, že obsahujú všetky údaje, ktoré už vyžaduje § 7 ods. 2, 3, 4 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení. Žalovaný považoval za podstatné posúdiť otázku platnosti, resp. neplatnosti vyhlásenia ručiteľa, pričom podľa jeho názoru, takáto vyhlásenie bolo absolútne neplatné a právne neúčinné. Podľa názoru súdu prvej inštancie vyhlásenie žalovaného zo 06. augusta 2010 má náležitosti podľa § 303 zákona č. 513/1991 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) a teda, že písomná forma bola dodržaná, veriteľ, dlžník a ručiteľ sú špecifikovaní - označení na prvej strane zmluvy, ručiteľ bol oboznámený s obsahom zmluvy, bol si vedomý toho, že obsahom zmluvy je poskytnutie úveru dlžníčke, a že preberá na seba záväzok dlžníčky v prípade, že dlžníčka svoj dlh neuhradí. Mal za to, že v prípade žalovaných 1/ a 2/ ako dlžníkov išlo o samostatné procesné spoločenstvo a keďže voči platobnému rozkazu podal odpor len žalovaný 1/, vo vzťahu k žalovanej N. A. nadobudol platobný rozkaz právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 20. marca 2019. Vzhľadom na solidárny charakter záväzku je žalobca oprávnený požadovať plnenie celého dlhu od ktoréhokoľvek z dlžníkov s tým, že ak dlh splatí jeden dlžník (žalovaný) zanikne tým v rozsahu plnenie aj povinnosť druhého dlžníka. Z uvedených dôvodov súd preto priznal žalobcovi právo na zaplatenie sumy aj voči žalovanému v 2/.

3. Odvolací súd uviedol, že boli jednoznačne označené osoby dlžníka a veriteľa, z predmetnej zmluvy je jednoznačne a určite zrejmé, že ide o záväzok z poskytnutej zmluvy o stavebnom spotrebiteľskom úvere, kde bola presná jeho identifikácia z hľadiska jeho obsahu, ako aj rozsahu. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal, že z predloženej zmluvy je dostatočným spôsobom individualizovaný záväzok, na ktorý ručiteľ preberá ručenie (deň uzavretia úverovej zmluvy, výška úveru). Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že nevedel čo v predmetnej zmluve podpisuje, pretože z obsahu zmluvy jednoznačne vyplýva, že ručiteľ vyhlásil, že bol oboznámený s úplným znením tejto zmluvy, v znení jej neskorších dodatkov a je si vedomý všetkých povinností z tohto vzťahu vzniknutých. Ak teda tvrdil, že nevedel, že podpisuje ručiteľský záväzok, bolo na ňom, aby vierohodne preukázal, že takáto situácia nastala. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že pokiaľ v ručiteľskom vyhlásení absentuje výslovný prejav vôle platiť, resp. pohľadávku uhradiť namiesto dlžníka, je takéto vyhlásenie neurčité, a preto je absolútne neplatným právnym úkonom. V zmluve z 03. augusta 2010 pod bodom VIII. je vyhlásenie ručiteľa, ktorý vyhlasuje, že podľa § 303 a nasl. ObZ, ručí za zaplatenie záväzku dlžníka, podľa tejto zmluvy, vrátane príslušenstva úveru.

4. Záverom odvolací súd dodal, že v danom prípade bol vo veci Okresným súdom Banská Bystrica vydaný platobný rozkaz dňa 27. februára 2019 pod sp. zn. 1Up/54/2019-53, v ktorom žalovaná 1/ N. A. a žalovaný 2/ O. T., boli zaviazaní zaplatiť 13.420,08 eura s príslušenstvom s tým, že plnením jedného zo žalovaných v rozsahu jeho plnenia, zaniká povinnosť plniť ostatných. Predmetný platobný rozkaz bol napadnutý len zo strany žalovaného 2/ O. T., avšak žalovaná 1/ odpor proti platobnému rozkazu nepodala, a preto platobný rozkaz vo vzťahu k nej zostal právoplatný. Ak žalovaná 1/ nepodala proti platobnému rozkazu odpor, ohľadom nej platobný rozkaz nadobudol účinky právoplatného rozsudku. Táto skutočnosť, sa ale musela prejavíť vo výroku napadnutého rozhodnutia, preto odvolací súd uviedol, že žalovanú istinu, ktorú bol zaviazaný zaplatiť žalovaný sa vzťahuje už aj právoplatný platobný rozkaz vo vzťahu k pôvodne žalovanej 1/, a preto vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalovaný je povinný zaplatiť

túto istinu spoločne a nerozdielne aj s N. A., ktorej bola povinnosť plniť uložená už právoplatným platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica, a to tak, že plnením jedného, zaniká v tomto rozsahu povinnosť druhého plniť. V predmetnej veci bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný ručiteľský záväzok prevzal, išlo o platný záväzok a taktiež nebol spochybnený právne relevantným spôsobom obsah ani rozsah záväzku. Tiež bolo preukázané a v odvolaní nespochybnené, že dlžník záväzok z úverovej zmluvy ani na výzvu nesplnil.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas dovolanie z dôvodov uvedeného v § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa neho ručiteľská doložka jednoznačne a výslovne neobsahuje záväzok splniť záväzok za dlžníka, a teda pre nedostatok týchto obsahových náležitostí ide o neplatný právny úkon. V prípade nedostatku obsahových náležitostí ručiteľskej doložky nie je správne použiť logický výklad, keďže ide o kogentné ustanovenie OZ, o čom svedčí aj konštantná judikatúra najvyššieho súdu a Najvyššieho súdu Českej republiky. Z ručiteľskej doložky musí byť zrejmé, že berie na seba voči veriteľovi povinnosť, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník. Ak absentuje podmienka nesplnenia dlžníka a prejav vôle zaplatiť alebo je vyhlásenie neurčité, ide o absolútne neplatný právny úkon. Svoju argumentáciu podporil rozhodnutiami najvyššieho súdu a Najvyššieho súdu Českej republiky. K ním predkladanej judikatúre sa odvolací súd nevyjadril, v čom vidí aj naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Na pojednávaní dňa 14. januára 2020 boli podľa jeho názoru splnené podmienky, aby súd prvej inštancie vydal rozsudok pre zmeškanie žalobcu podľa § 278 CSP. Žalobca sa na uvedené pojednávanie nedostavil, neospravedlnil sa, pričom bol poučený o možnostiach rozsudku pre zmeškanie a právny zástupca žalovaného vydanie tohto rozsudku na pojednávaní navrhol. Postup súdu prvej inštancie tak naplňa dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Záverom navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

6. Žalobca nesúhlasil s podaným dovolaním. Žalobca síce v texte poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu a citoval viaceré rozhodnutia, avšak nekonkretizoval, v čom sa mal odvolací súd odchýliť od uvedených rozhodnutí a neuviedol ani aká konkrétna právna otázka má byť riešená. Z uvedeného dovolania je si možné len domýšľať, že podľa žalovaného má byť v ručiteľskom vyhlásení slovné spojenie „uspokojí veriteľa, ak dlžník voči nemu nesplní určitý záväzok.“ To je však obsiahnuté v § 303 ObZ, na ktoré ručiteľské vyhlásenie výslovne odkazuje. S námietkou dovolateľa sa odvolací súd v plnej miere vysporiadal. Použitie iných výkladových pravidiel, ako požadoval dovolateľ nie je podľa neho naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) ani c). Poukázal na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z podľa ktorých nemôže všeobecný súd posudzovať zmluvy podľa prehnaných formalistických požiadaviek a výklad sa má vykonať v prospech platnosti a nie neplatnosti právnych úkonov. Dovolateľ však požaduje príliš formalistický výklad § 303 ObZ. S námietkou o splnení podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalobcu sa taktiež tiež vysporiadal odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, s ktorým sa žalobca stotožňuje. Podľa žalobcu nebol poučený o následku nedostavenia sa na pojednávanie vrátane vydania rozsudku pre zmeškanie žalobcu a počas celého konania bol aktívny. Preto navrhol, aby najvyšší súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f) CSP odmietol, alternatívne, aby ho podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že žalovaná dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), strana sporu bola zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolateľ namietal nevyjadreniu sa k predloženej judikatúre a k námietke spojenej s nevyhlásením rozsudku pre zmeškanie žalobcu.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. V neposlednom rade je dovolací súd viazaný aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. S námietkou o nesplnení podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalobcu sa odvolací súd vysporiadal v bode 5 odôvodnenia svojho rozhodnutia: „... Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že pojednávanie uskutočnené dňa 22. 10. 2019 (č.l. 108 spisu) bolo odročené na deň 14. 01. 2020 s tým, že o termíne pojednávania bude upovedomený žalobca a zároveň vyzvaný, aby sa vyjadril k písomnému podaniu žalovaného zo dňa 15.10.2019. Žalobca bol aj na toto pojednávanie predvolaný, avšak žiaden listinný doklad o tom, že by toto predvolanie na pojednávanie aj skutočne prevzal, sa v spise nenachádza. Nemožno preto konštatovať, že na pojednávanie, konané dňa 14. 01. 2020 bol riadne a včas predvolaný, pretože obsah spisu tejto skutočnosti nezodpovedá. Ak teda nebol na pojednávanie riadne a včas predvolaný, nemohlo dôjsť k splneniu podmienok, stanovených v ust. § 278 CSP, pre ktoré by mohol rozsudok súdu prvej inštancie rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, a to z dôvodu, že je naplnená podmienky ust. § 278 písm. a) CSP, že žalobca sa nedostavil na pojednávanie, hoci bol naň riadne a včas predvolaný. Keďže nebol riadne a včas na pojednávanie predvolaný, nedošlo k naplneniu podmienok ust. § 278 CSP, a preto súd rozhodnutie súdu prvej inštancie nemá inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.“ S týmto odôvodnením sa dovolací súd stotožňuje a považuje ho za vecne správne.

15. Najvyšší súd konštatuje, že uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nebolo dôvodné.

Dovolanie podľa § 420 ods. 1 písm. a) a c) CSP

16. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

18. Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia

19. Žalovaný namietal absenciu obsahových náležitostí ručiteľskej doložky a nesprávnu aplikáciu logického výkladu pri kogentnom ustanovení zákona.

20. Odvolací súd sa s námietkou plne vypořiadal v bode 20 odôvodu svojho rozhodnutia, keď uviedol: „V zmluve zo dňa 03. 08. 2010 pod bodom VIII. je vyhlásenie ručiteľa, ktorý vyhlasuje, že podľa § 303 a nasl. Obchodného zákonníka, ručí za zaplatenie záväzku dlžníka, podľa tejto zmluvy, vrátane príslušenstva úveru. Z vyhlásenia ručiteľa v znení „ručí za zaplatenie“, možno jednoznačne logickým výkladom dospieť k záveru, že v prípade, ak pohľadávku nezaplatí dlžník, a keďže ručiteľ ručí za jej zaplatenie, je zrejme, že túto povinnosť bude musieť splniť namiesto dlžníka. Je preto nepodstatné, či presne takéto znenie je v zmluve uvedené, že v prípade ak dlžník nezaplatí tento záväzok, zaplatí ho ručiteľ. Odvolací súd preto dospel k záveru, že takéto ručiteľské vyhlásenie možno považovať za platné.“

21. Najvyšší súd k uvedenému dodáva, že hoci § 303 ObZ je kogentné ustanovenie, ktoré stanovuje obligatórne náležitosti ručiteľského vyhlásenia, táto skutočnosť však nezakladá povinnosť jeho doslovného formulovania. Ručiteľské vyhlásenie obsahuje odkaz na § 303 ObZ, čím jednoznačne vymedzuje, akým ustanovením zákona sa spravuje. Z vyhlásenia ručiteľa je jednoznačné, k akému právnomu úkonu jeho podpísaním smeruje a aké následky z toho pre zmluvné strany plynú. Z týchto dôvodov dovolací súd plne súhlasí s názormi odvolacieho a prvoinštančného súdu, že ručiteľské vyhlásenie obsahovalo všetky náležitosti vyžadované § 303 ObZ a tento úkon považuje za platný. Najvyšší súd dodáva, že mu nie je známa jeho rozhodovacia činnosť, od ktorej sa odvolací súd odklonil alebo ktorá je v spojení s uvedeným právnym posúdením rozhodovaná rozdielne.

22. K formalistickému poňatiu výkladu zmluvy, ktorého sa domáhal dovolateľ sa vyjadril Ústavného súdu Slovenskej republiky vo svojom náleze z 01. apríla 2015 I. ÚS 640/2014: „Ústavný súd vo svojej judikatúre (napr. I. ÚS 243/07, I. ÚS 242/07, IV. ÚS 15/2014) opakovane pripomína, že prílišný právny formalizmus a prehnané nároky na formuláciu zmluvy nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať, lebo evidentne zasahujú do zmluvnej slobody vyplývajúcej z princípu zmluvnej voľnosti (autonómie vôle) podľa čl. 2 ods. 3 ústavy. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že jedným zo základných princípov výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nevedie k neplatnosti zmluvy, pred takým výkladom, ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy (porovnaj nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 625/03 zo 14. apríla 2005). Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom nezakladajúcim jej neplatnosť, preto nie je ústavne konformná a je v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 ústavy (k tomu pozri I. ÚS 242/07, I. ÚS 243/07, IV. ÚS 340/2012). Ako ústavne nesúladne (porušujúce základné práva) ústavný súd hodnotí aj rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými boli zákony a podzákonné úpravy (vrátane noriem týkajúcich sa výkladu alebo platnosti právneho úkonu) interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, napr. v dôsledku prílišného formalizmu (IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 1735/07, I. ÚS 26/2010).“

23. Najvyšší súd konštatuje, že uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP nebolo dôvodné a preto podľa § 447 písm. f) CSP dovolanie odmietol.

24. Dovolací súd rozhodnutie o nároku žalobcu na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.